

A... VEĽMI MA

TO... MRZÍ?

Králíkovi padol kameň už aj zo srdca!
Zrazu bol ľahký ako pierko, ba dokonca
musel skontrolovať, či sa nohami stále
dotýka zeme.

„Veľmi ma to mrzí!“ zopakoval a od toľkej
radosti a ľahkosti veselo poskakoval.

„Nehovorím to len tak, myslím to vážne!“

Rozmotal vetvičky a pustil sovu na
slobodu.

Vyšla von a zatrepotala krídlami.

„Prepáč, že som do teba hodil
čučoriedku,“ ospravedlnil sa hraboš.

„Nevadí,“ usmiala sa sova. „Boľa
vyníkajúca!“

„Prepáč, že som ťa štuchla do bruška,“
pozrela sa na ňu smutnými očami myška.

„Nevadí,“ odvetila
sova. „Šteklenie mám
rada!“

Vtom si králik spomenul ešte na niekoho iného.

„ĎATEĽ, PREPÁČ, ŽE SOM NA TEBA KRIČAL!“ skríkol.

Ďateľ pristál na pníku.

„Nevadí,“ odpovedal.

„O-o-odletel som do tvojej nory, vykakaľ som sa na tvoju obľúbenú stoličku a RIADNE sa mi uľavilo.“

„Pch!“ odfrkol králik.

PREPÁČ

PREPÁČ

PREPÁČ

PREPÁČ

PREPÁČ

„Ach, ďateľ...“ povzdychla si medvedica.

„Dobre, dobre, dobre, prepáč, prepáč,
prepáč!“ vyšlo z neho napokon.

Každý sa každému ospravedlnil a všetci
bolí znovu kamaráti.

PREPÁČ!

PREPÁČ
PREPÁČ
PREPÁČ

„Sova, ako ti môžeme pomôcť?“ ozval sa králik.

